ISSN 1725-5228

Dziennik Urzędowy C 22
Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54
22 stycznia 2011

Powiadomienie nr | Spis treści | Strona

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2011/C 22/01 Konkluzje Rady w sprawie przedstawionego przez Trybunał Obrachunkowy sprawozdania specjalnego nr 4/2010: „Czy struktura programu mobilności Leonardo da Vinci oraz zarządzanie tym programem mogą prowadzić do osiągnięcia wymiernych rezultatów?" 1

Komisja Europejska

2011/C 22/02 Kursy walutowe euro 3

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

2011/C 22/03 Wyciąg z decyzji w sprawie Glitnir banki hf. na mocy dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych 4

2011/C 22/04 Postępowanie likwidacyjne – Decyzja w sprawie wszczęcia postępowania likwidacyjnego dotyczącego przedsiębiorstwa ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA *(Ogłoszenie publikowane zgodnie z art. 14 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)* 6

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

Powiadomienie nr | Spis treści (ciąg dalszy) | Strona

2011/C 22/05 Postępowanie likwidacyjne – Decyzja o wszczęciu postępowania likwidacyjnego (Likwidacja dobrowolna w wyniku podjęcia uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Universum Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie SA o rozwiązaniu zakładu ubezpieczeń) *(Opublikowana zgodnie z art. 14 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)* 7

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

Komisja Europejska

2011/C 22/06 Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu niektórych środków antydumpingowych 8

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

Komisja Europejska

2011/C 22/07 Pomoc państwa – Dania – Pomoc państwa C 35/10 (ex N 302/10) – Podatki od gier hazardowych w Internecie w duńskiej ustawie w sprawie podatków od gier hazardowych – Zaproszenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej [1] 9

2011/C 22/08 Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.6073 – Daimler/Beiqi Foton Motor CO/Beijing Foton Daimler Automotive/JV) – Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej [1] 20

2011/C 22/09 Zgłoszenie zamiaru koncentracji (Sprawa COMP/M.5950 – Munksjo/Arjowiggins (decor and abrasive businesses)) [1] 21

PL

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na wewnętrznej tylnej stronie okładki)

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

Konkluzje Rady w sprawie przedstawionego przez Trybunał Obrachunkowy sprawozdania specjalnego nr 4/2010:

„Czy struktura programu mobilności Leonardo da Vinci oraz zarządzanie tym programem mogą prowadzić do osiągnięcia wymiernych rezultatów?"

(2011/C 22/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UWZGLĘDNIAJĄC konkluzje Rady w sprawie lepszej analizy sprawozdań specjalnych sporządzanych przez Trybunał Obrachunkowy w kontekście procedury udzielania absolutorium [1],

PRZYPOMINAJĄC, że program *Leonardo da Vinci* jest elementem programu *Uczenie się przez całe życie (2007–2013)*, za którego wdrażanie i monitorowanie zasadniczo odpowiada Komisja Europejska we współpracy z organami krajowymi,

ORAZ UZNAJĄC, że projekty mobilności stanowią największą część programu *Leonardo da Vinci*,

1. Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2010 oceniające strukturę projektów mobilności w programie *Leonardo da Vinci* i zarządzanie nimi w ramach programu *Uczenie się przez całe życie* [2].

2. PRZYJMUJE DO WIADOMOŚCI odpowiedzi Komisji Europejskiej towarzyszące sprawozdaniu.

3. Z UZNANIEM PRZYJMUJE działania już podjęte, by usprawnić podejście Komisji do zarządzania programem *Leonardo da Vinci*.

4. AKCEPTUJE ogólne stwierdzenie Trybunału Obrachunkowego, że choć istnieje potrzeba dalszych starań, by ulepszyć funkcjonowanie projektów mobilności w ramach programu *Leonardo da Vinci*, to ich struktura i zarządzanie nimi faktycznie mogą prowadzić do osiągnięcia wymiernych rezultatów.

5. MIMO TO POPIERA zalecenia zawarte w sprawozdaniu Trybunału i ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, by w odniesieniu do obecnego programu i do programów przyszłych:

   a) usprawniła system opracowywania sprawozdań dotyczących rezultatów programu *Leonardo da Vinci* i utworzyła kompleksowy system pomiaru jego oddziaływania, a jednocześnie ograniczyła do minimum ogólne obciążenia administracyjne, zwłaszcza niezwłocznie kończąc prace nad stosownymi aplikacjami i narzędziami;

   b) zapewniła organom krajowym więcej jakościowych informacji zwrotnych, pokrótce przedstawiających realizację programu w danym kraju i akcentujących jej słabe i mocne strony;

   c) usprawniła procedurę oceny wniosków, na przykład dopracowując podręcznik oceny dla ewaluatorów i oceniając opłacalność kontroli ocen wniosków podczas wizyt monitorujących jakość i oddziaływanie programu w krajach uczestniczących;

   d) usprawniła system monitorowania jakości i oddziaływania programu i skoordynowała ten system z rocznym cyklem opracowywania sprawozdań z działalności realizowanym obecnie przez agencje krajowe, a jednocześnie postarała się nie nakładać na nie większych obciążeń;

---

[1] Dok. 7515/00 FIN 127 z dnia 3 kwietnia 2000 r. + COR 1 z dnia 12 kwietnia 2000 r.

[2] Sprawozdanie specjalne nr 4/2010 pt. „Czy struktura programu mobilności Leonardo da Vinci oraz zarządzanie tym programem mogą prowadzić do osiągnięcia wymiernych rezultatów?" (dok. 14619/10 FIN 452 EDUC 160 SOC 624 z dnia 7 października 2010 r.).

e) powiązała strukturę planu pracy z rocznym sprawozdaniem, tak by można było porównać osiągnięte rezultaty z rezultatami planowanymi;

f) zbadała możliwość zapewnienia przyjaznego użytkownikowi i skutecznego narzędzia do wyszukiwania partnerów, które ułatwiłoby organizację staży dla uczestników z zagranicy;

g) nie później niż w czerwcu 2012 r. poinformowała Radę o postępach we wdrażaniu niniejszych zaleceń.

6. ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, by wzięły pod uwagę zalecenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym, przygotowując i omawiając kolejne edycje programów UE w dziedzinie kształcenia i szkolenia.

KOMISJA EUROPEJSKA

Kursy walutowe euro [1]

21 stycznia 2011 r.

(2011/C 22/02)

1 euro =

	Waluta	Kurs wymiany		Waluta	Kurs wymiany
USD	Dolar amerykański	1,3521	AUD	Dolar australijski	1,3666
JPY	Jen	111,87	CAD	Dolar kanadyjski	1,3475
DKK	Korona duńska	7,4533	HKD	Dolar hong kong	10,5301
GBP	Funt szterling	0,84825	NZD	Dolar nowozelandzki	1,7844
SEK	Korona szwedzka	8,9590	SGD	Dolar singapurski	1,7363
CHF	Frank szwajcarski	1,3013	KRW	Won	1 515,18
ISK	Korona islandzka		ZAR	Rand	9,6520
NOK	Korona norweska	7,8920	CNY	Yuan renminbi	8,9013
BGN	Lew	1,9558	HRK	Kuna chorwacka	7,3945
CZK	Korona czeska	24,285	IDR	Rupia indonezyjska	12 251,25
HUF	Forint węgierski	274,24	MYR	Ringgit malezyjski	4,1374
LTL	Lit litewski	3,4528	PHP	Peso filipińskie	60,127
LVL	Łat łotewski	0,7035	RUB	Rubel rosyjski	40,5013
PLN	Złoty polski	3,8748	THB	Bat tajlandzki	41,506
RON	Lej rumuński	4,2628	BRL	Real	2,2605
TRY	Lir turecki	2,1309	MXN	Peso meksykańskie	16,3146
			INR	Rupia indyjska	61,6820

[1] *Źródło*: referencyjny kurs wymiany walut opublikowany przez ECB.

INFORMACJE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

Wyciąg z decyzji w sprawie Glitnir banki hf. na mocy dyrektywy 2001/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych

(2011/C 22/03)

Orzeczeniem sądu okręgowego w Reykjavíku wydanym w dniu 22 listopada 2010 r. Glitnir banki hf., nr rej. 550500-3530, Sóltún 26, Reykjavík („bank") objęto postępowaniem likwidacyjnym zgodnym z zasadami ogólnymi zawartymi w rozdziale XII, sekcja B ustawy nr 161/2002, z zastrzeżeniem przepisu przejściowego V, pkt 3 i 4 tejże ustawy i ze skutkami prawnymi, jakie wynikają z pkt 2 tego przepisu przejściowego, z uwzględnieniem zmian wprowadzonych art. 2 ustawy nr 132/2010. Dnia 8 października 2008 r. islandzki Urząd Nadzoru Finansowego przejął uprawnienia zgromadzenia akcjonariuszy i wyznaczył komitet ds. reorganizacji kryzysowej banku. Na mocy przepisów ustawy nr 129/2008 w powiązaniu z ustawą nr 21/1991, decyzją sądu okręgowego z dnia 24 listopada 2008 r. bank uzyskał moratorium na spłatę długów. Moratorium to zostało trzykrotnie przedłużone, ostatnio dnia 13 sierpnia 2010 r., a ostatecznie wygasło z dniem 24 listopada 2010 r. Dalsze przedłużanie jego ważności byłoby niezgodne z prawem.

Charakter i przedmiot moratorium na spłatę długów udzielonego przedsiębiorstwu finansowemu zmieniono ustawą nr 44/2009, która weszła w życie dnia 22 kwietnia 2009 r. Zgodnie z pkt 2 przepisu przejściowego II ustawy nr 44/2009 (przepisu przejściowego V ustawy nr 161/2002), przepisy ustępu pierwszego art. 101, jak również art. 102, 103 i 103a ustawy nr 161/2002, zmienione, odpowiednio, ustępem pierwszym art. 5 oraz art. 6–8 ustawy nr 44/2009, mają zastosowanie w przypadku moratorium w taki sam sposób, jak w przypadku postawienia banku w stan likwidacji decyzją sądu z dniem wejścia w życie tej ustawy. Wspomniany przepis przejściowy stanowi jednak, że jak długo jest to uprawnione, należy traktować takie postępowanie likwidacyjne jako moratorium. Jak stanowi ponadto ustawa nr 44/2009, z chwilą wygaśnięcia takiego moratorium przedsiębiorstwo winno być automatycznie i bez potrzeby specjalnego orzeczenia sądu uznane za objęte postępowaniem likwidacyjnym zgodnym z zasadami ogólnymi. Zarząd likwidacyjny banku został powołany orzeczeniem sądu okręgowego w Reykjavíku z dnia 12 maja 2009 r.

Wystosowano zaproszenie do wnoszenia roszczeń przez wierzycieli, określając termin wnoszenia roszczeń – upłynął on w dniu 26 listopada 2009 r. Niezależnie od zaproszenia, w ogłoszeniu tym przypomina się o ściśle obowiązujących terminach. W sprawie wniesionych roszczeń odbyły się trzy spotkania, a kolejne zaplanowano na dzień 14 kwietnia 2011 r. Na tym spotkaniu ma być zakończone przedstawianie decyzji zarządu likwidacyjnego w sprawie uznania ważności roszczeń w stosunku do banku.

Ustawa nr 132/2010, która weszła w życie w dniu 17 listopada 2010 r., wprowadza następujące zmiany w ustawie nr 161/2002: do czasu wygaśnięcia moratorium udzielonego przedsiębiorstwu jego komitet ds. reorganizacji kryzysowej oraz zarząd likwidacyjny mogą wspólnie zażądać postawienia go, orzeczeniem sądu, w stan likwidacji zgodnie z zasadami ogólnymi, pod warunkiem, że sąd potwierdzi spełnienie istotnych wymogów art. 101 ust. 2 pkt 3 tej ustawy. W przypadku gdy sąd podejmie taką decyzję, skutki kroków podejmowanych od czasu wejścia w życie ustawy nr 44/2009 a w trakcie obowiązywania udzielonego przedsiębiorstwu moratorium pozostają w mocy.

Komitet ds. reorganizacji kryzysowej oraz zarząd likwidacyjny banku wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, a sąd wydał na podstawie ustawy zmienionej ustawą nr 132/2010 stosowne orzeczenie w dniu 22 listopada 2010 r. Sąd stwierdził, że określone w ustawie warunki postawienia banku w stan likwidacji orzeczeniem sądu zostały spełnione.

Aktywa banku wynoszą około 783 mld ISK (na podstawie aktualnych szacunków kwot do odzyskania oraz kursu wymiany korony islandzkiej z dnia 30 września 2010 r.), przy sumie należności sięgającej w przybliżeniu 2 838 mld ISK. Zdaniem sądu bank jest tym samym niewypłacalny, a jego trudności płatnicze najprawdopodobniej nie mają charakteru przejściowego; por. art. 101 ust. 2 pkt 3 ustawy nr 161/2002.

Sąd potwierdza ponadto w swym orzeczeniu, że w świetle przepisów ustawy skutki kroków podjętych od czasu wejścia w życie ustawy nr 44/2009 a w trakcie obowiązywania udzielonego przedsiębiorstwu moratorium pozostają w mocy, co oznacza na przykład utrzymanie w mocy ustanowienia komitetu ds. reorganizacji kryzysowej banku oraz jego zarządu likwidacyjnego; odnosi się to również do wszelkich środków podjętych na mocy przepisów art. 101–103 oraz 103a ustawy nr 161/2002 – zob. pkt 2 przepisu

przejściowego V tejże ustawy. Orzeczenie sądu potwierdza również dalsze traktowanie daty wejścia w życie ustawy nr 44/2009, tj. dnia 22 kwietnia 2009 r., jako daty odniesienia na potrzeby ustalania hierarchii roszczeń oraz do celu wszelkich innych skutków prawnych, które są określane na podstawie daty orzeczenia o postawieniu w stan likwidacji.

Reykjavík dnia 30 listopada 2010 r.

Zarząd likwidacyjny Glitnir banki hf.
Steinunn H. GUÐBJARTSDÓTTIR, *pełnomocnik Sądu Najwyższego*
Páll EIRÍKSSON, *pełnomocnik Sądu Okręgowego*

Komitet ds. reorganizacji kryzysowej Glitnir banki hf.
Árni TÓMASSON
Heimir HARALDSSON
Thórdís BJARNADÓTTIR, *pełnomocnik Sądu Najwyższego*

Postępowanie likwidacyjne

Decyzja w sprawie wszczęcia postępowania likwidacyjnego dotyczącego przedsiębiorstwa ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA

(Ogłoszenie publikowane zgodnie z art. 14 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)

(2011/C 22/04)

Zakład ubezpieczeń	ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA Viale Nazario Sauro 14 20124 Milano MI ITALIA
Data przyjęcia, data wejścia w życie oraz rodzaj decyzji	Dekret z dnia 6 grudnia 2010 r. wydany przez Ministra ds. Rozwoju Gospodarczego – cofnięcie upoważnienia do prowadzenia wszelkiej działalności oraz postanowienie o obowiązkowej likwidacji zgodnie z art. 245 ustawy nr 209 z 2005 r.
Właściwy organ	Ministero dello Sviluppo Economico Via Molise 2 00187 Roma RM ITALIA
Organ nadzoru	ISVAP Via del Quirinale 21 00187 Roma RM ITALIA
Ustanowiony likwidator	Dott. Angelo Cremonese Viale Nazario Sauro 14 20124 Milano MI ITALIA Tel. +39 02006317 Faks +39 0269901389
Przepisy mające zastosowanie	Artykuł 245 ustawy nr 209 z 2005 r.

Dekretem z dnia 29 marca 2010 r. wydanym przez Ministra ds. Rozwoju Gospodarczego, zgodnie z art. 245 ustawy nr 209 z dnia 7 września 2005 r. w odniesieniu do przedsiębiorstwa ARFIN Compagnia di Assicurazioni e Riassicurazioni SpA, z siedzibą w Mediolanie (Milano), Viale Nazario Sauro 14, cofnięto upoważnienie do prowadzenia wszelkiej działalności oraz postanowiono o obowiązkowej likwidacji.

Postępowanie likwidacyjne

Decyzja o wszczęciu postępowania likwidacyjnego (Likwidacja dobrowolna w wyniku podjęcia uchwały Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Universum Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie SA o rozwiązaniu zakładu ubezpieczeń)

(Opublikowana zgodnie z art. 14 dyrektywy 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń)

(2011/C 22/05)

Zakład ubezpieczeń	Universum Towarzystwo Ubezpieczeń na Życie SA ul. Słomińskiego 19, lok 515 00-195 Warszawa POLSKA/POLAND
Data wydania, data wejścia w życie i rodzaj decyzji	1 grudnia 2010, Uchwała Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia Universum Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie SA nr 1 i 2 z dnia 1 grudnia 2010 r. w sprawie rozwiązania oraz otwarcia z dniem 1 stycznia 2011 r. likwidacji Universum Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie SA
Właściwe organy	Walne Zgromadzenie Universum Towarzystwa Ubezpieczeń na Życie SA
Organ nadzoru	Komisja Nadzoru Finansowego Pl. Powstańców Warszawy 1 00-950 Warszawa POLSKA/POLAND
Wyznaczony likwidator	p. Agnieszka Senkowska, p. Izabela Maniak ul. Słomińskiego 19, lok 515 00-195 Warszawa POLSKA/POLAND
Prawo właściwe	Polska art. 192 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 11, poz. 66 z późn. zm.)

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ WSPÓLNEJ POLITYKI HANDLOWEJ

KOMISJA EUROPEJSKA

Zawiadomienie o zbliżającym się wygaśnięciu niektórych środków antydumpingowych

(2011/C 22/06)

1. Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. [1] w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej Komisja zawiadamia, iż o ile nie zostanie wszczęty przegląd zgodnie z przedstawioną poniżej procedurą, wymienione poniżej środki antydumpingowe wygasną w terminie podanym w poniższej tabeli.

2. **Procedura**

Producenci unijni mogą złożyć pisemny wniosek o dokonanie przeglądu. Wniosek ten musi zawierać wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków mogłoby spowodować kontynuację lub ponowne wystąpienie dumpingu i szkody.

Jeżeli Komisja postanowi dokonać przeglądu danych środków, importerzy, eksporterzy, przedstawiciele państwa wywozu oraz producenci unijni będą mieli możliwość rozwinięcia, odrzucenia lub zgłoszenia uwag do kwestii zawartych we wniosku o dokonanie przeglądu.

3. **Termin**

Producenci unijni mogą przedłożyć pisemny wniosek o dokonanie przeglądu na podstawie określonej powyżej procedury, tak by dotarł on na adres: European Commission, Directorate-General for Trade (Unit H-1), N-105 4/92, B-1049 Brussels [2] w dowolnym terminie od dnia opublikowania niniejszego zawiadomienia, lecz nie później niż trzy miesiące przed datą podaną w poniższej tabeli.

4. Niniejsze zawiadomienie zostaje opublikowane zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.

Produkt	Państwa pochodzenia lub wywozu	Środki	Podstawa prawna	Data wygaśnięcia
Niektóre plastikowe worki i torby	Chińska Republika Ludowa Tajlandia	Cło antydumpingowe	Rozporządzenie Rady (WE) nr 1425/2006 (Dz.U. L 270 z 29.9.2006, s. 4)	30.9.2011

[1] Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51.
[2] Faks +32 22956505.

POSTĘPOWANIA ZWIĄZANE Z REALIZACJĄ POLITYKI KONKURENCJI

KOMISJA EUROPEJSKA

POMOC PAŃSTWA – DANIA

Pomoc państwa C 35/10 (ex N 302/10)

Podatki od gier hazardowych w Internecie w duńskiej ustawie w sprawie podatków od gier hazardowych

Zaproszenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/C 22/07)

Pismem z dnia 14 grudnia 2010 r., zamieszczonym w autentycznej wersji językowej na stronach następujących po niniejszym streszczeniu, Komisja powiadomiła władze Królestwa Danii o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania określonego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącego wyżej wspomnianego środka pomocy.

Zainteresowane strony mogą zgłaszać uwagi na temat środka pomocy, w odniesieniu do którego Komisja wszczyna postępowanie, w terminie jednego miesiąca od daty publikacji niniejszego streszczenia i następującego po nim pisma. Uwagi należy kierować do Kancelarii ds. Pomocy Państwa w Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej na następujący adres lub numer faksu:

European Commission
Directorate-General for Competition
State aid Greffe
Rue Joseph II 70/Jozef II-straat 70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

Faks +32 22961242

Otrzymane uwagi zostaną przekazane Królestwu Danii. Zainteresowane strony zgłaszające uwagi mogą wystąpić z odpowiednio uzasadnionym pisemnym wnioskiem o objęcie ich tożsamości klauzulą poufności.

TEKST STRESZCZENIA

1. **PROCEDURA**

W dniu 6 lipca 2010 r. władze duńskie zgłosiły, zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE, wniosek legislacyjny L 203 w sprawie podatków od gier hazardowych w celu uzyskania pewności prawnej. Równolegle Komisja otrzymała dwie oddzielne skargi: jedną od duńskiego stowarzyszenia przemysłu automatów rozrywkowych (dnia 23 lipca 2010 r.) oraz kolejną od podmiotu zarządzającego stacjonarnym kasynem o nazwie „the Royal Casino" w dniu 6 sierpnia 2010 r.

2. **OPIS ŚRODKA, W ODNIESIENIU DO KTÓREGO KOMISJA WSZCZYNA POSTĘPOWANIE**

W 2009 r. rząd duński postanowił wprowadzić reformę istniejących przepisów dotyczących rynku gier hazardowych. Uprzednio sektorem tym zarządzał głównie państwowy monopol, realizowany przez przedsiębiorstwo *Danske Spil A/S*. Pozostałe przedsiębiorstwa, nieposiadające państwowego zezwolenia jak *Danske Spil A/S*, nie miały prawa działać na tym rynku ani reklamować w Danii usług związanych z grami hazardowymi, pod groźbą kary grzywny. Niezależnie od tego zakazu swoje usługi oferowały w Danii zdalne (internetowe) serwisy gier hazardowych. Z definicji uznawano, że świadczą one usługi związane z hazardem nielegalnie. Obchodzenie ograniczeń wynikających z monopolu państwowego, utrata dochodów z podatków oraz brak jakiejkolwiek kontroli nad działalnością, którą uznawano za nielegalną, sprawiły, że rząd duński zaproponował otwarcie rynku hazardu internetowego, wychodząc z założenia, iż jest to jedyny sposób, aby odzyskać kontrolę nad osobami uprawiającymi hazard oraz internetowymi serwisami gier hazardowych.

Nowe przepisy likwidują monopol i wprowadzają regulowany, częściowo zliberalizowany rynek gier hazardowych. Obejmują

one między innymi ustawę nr 848 w sprawie gier hazardowych z dnia 1 lipca 2010 r. oraz zgłoszoną Komisji ustawę nr 698 w sprawie podatków od gier hazardowych z dnia 25 czerwca 2010 r. Wymienione akty powinny wejść w życie w dniu 1 stycznia 2011 r. Jednak ze względu na fakt, iż wejście w życie tych ustaw zależy od uprzedniej zgody Komisji, minister ds. podatków ma prawo zdecydować, w jakim terminie te dwa akty prawne zaczną obowiązywać.

Nowy system podatkowy zakłada zróżnicowanie obciążeń podatkowych dotyczących stacjonarnych oraz internetowych operatorów gier hazardowych: stawka podatkowa w przypadku kasyn stacjonarnych (oferujących gry takie jak ruletka, blackjack, bakarat, *punto banco*, poker oraz automaty do gier znajdujące się w kasynach) wynosić będzie do 75 % dochodów z gier brutto (definiowanych jako wysokość zakładów po odjęciu wygranych) oraz 71 % dochodów z gier brutto w przypadku stacjonarnych automatów do gier (tj. „automatów z nagrodami" takich jak automaty na monety w salach do hazardu i restauracjach), podczas gdy udostępnianie tych gier w Internecie podlegać będzie podatkowi liniowemu wynoszącemu 20 % dochodów z gier brutto.

3. OCENA ŚRODKA

Władze duńskie stwierdzają, że planowany przez nie model liberalizacji rynku gier hazardowych został zgłoszony Komisji zgodnie z zasadami określonymi w dyrektywie w sprawie procedury informacyjnej 98/34/WE i podkreślają, że Komisja w swoim piśmie z dnia 19 kwietnia 2010 r. wyraziła zadowolenie z planowanej liberalizacji w kontekście wspomnianego zgłoszenia.

Władze duńskie nie zaprzeczają, że omawiany środek spełnia kryteria zawarte w definicji zasobów państwowych ani że beneficjenci potencjalnych korzyści finansowych są przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Uważają one jednak, że środek nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie ma charakteru selektywnego i w związku z tym nie przysparza żadnych korzyści. Władze duńskie uważają także, że różnice w opodatkowaniu hazardu internetowego i stacjonarnego są uzasadnione w świetle „natury lub ogólnych założeń systemu".

Chociaż władze duńskie przyznają, że internetowe i stacjonarne usługi w zakresie zakładów należą do tego samego rynku i powinny zatem być opodatkowane na tym samym poziomie (20 %), uważają, że rynki internetowych i stacjonarnych gier hazardowych stanowią dwa całkowicie odmienne rynki, które nie są porównywalne, przez co ten sam poziom opodatkowania nie jest uzasadniony. Ze względu na rzekomo oddzielny i zróżnicowany charakter tych rynków, różne stawki podatkowe wobec internetowej i stacjonarnej działalności związanej z hazardem dotyczyłyby przedsiębiorstw, które nie znajdują się w sytuacji porównywalnej z prawnego lub rzeczywistego punktu widzenia.

W opinii władz duńskich stacjonarne i internetowe gry hazardowe są różne także pod względem technicznym. W kasynach stacjonarnych najważniejsze elementy gier są obsługiwane całkowicie ręcznie, podczas gdy gry internetowe realizowane są zdalnie przez zainstalowane oprogramowanie komputerowe. Ponadto władze duńskie utrzymują, że stacjonarne i zdalne usługi w zakresie gier hazardowych nie powinny być traktowane jako wzajemnie konkurencyjne, lecz jako formy działalności, które są od siebie odrębne lub nawet uzupełniające. W tym kontekście władze duńskie podkreślają, że hazard w kasynach stacjonarnych wiąże się z dodatkowymi komplikacjami i wydatkami: kosztem transportu, czasem poświęconym na dojazd do kasyna oraz koniecznością respektowania zasad dotyczących ubioru, pokrycia opłat za wejście do kasyna lub poszanowania zakazu palenia. Te dodatkowe komplikacje miałyby świadczyć o tym, że hazard w kasynach stacjonarnych stanowi rozrywkę o szczególnym charakterze, w którym bardzo istotne są aspekty społeczne. Różnić miałby się również znacznie rodzaj świadczonych usług. Władze duńskie argumentują w tym kontekście, że fizyczna obecność konsumentów w przypadku gier stacjonarnych wiąże się ze społecznym doświadczaniem hazardu i obejmuje także inne usługi (takie jak zakup napojów lub przekąsek). Powołują się one również na fakt, że profil konsumentów korzystających ze stacjonarnych i zdalnych usług w zakresie gier hazardowych jest odmienny pod względem wieku, płci i poziomu wykształcenia.

Opiniom przedstawionym przez władze duńskie silnie sprzeciwiają się obydwa przedsiębiorstwa, które złożyły skargi. Reprezentują one całkowicie odmienny pogląd: ich zdaniem hazard internetowy i stacjonarny obejmuje dokładnie te same rodzaje gier, a więc te same segmenty jednego rynku. Dlatego też stosowanie niższej stawki podatkowej wobec operatorów internetowych gier hazardowych miałoby być jawną dyskryminacją operatorów stacjonarnych gier hazardowych oraz stanowić pomoc państwa wyłącznie na rzecz operatorów internetowych.

Na obecnym etapie Komisja ma wątpliwości, czy przedsiębiorstwa oferujące usługi w zakresie hazardu stacjonarnego i internetowego istotnie nie są porównywalne z rzeczywistego lub prawnego punktu widzenia na potrzeby ustalenia wysokości opodatkowania w ramach zgłoszonego środka. W związku z powyższym Komisja uważa, że ustawa w sprawie podatków od gier hazardowych może stanowić środek o charakterze selektywnym w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

Uzasadniając różnice w opodatkowaniu względami związanymi z naturą lub ogólnymi założeniami systemu podatkowego władze duńskie stwierdziły, że zastosowanie wobec hazardu internetowego znacznie niższej stawki (20 %) wynika z potrzeby starannego zrównoważenia konieczności zachowania zgodności z ogólnymi celami duńskich przepisów podatkowych oraz potrzebą wprowadzenia stawki podatkowej na tyle niskiej, aby skłoniła ona operatorów internetowych gier hazardowych do ubiegania się o zezwolenie w Danii i zaniechanie świadczenia internetowych usług związanych z hazardem z innych krajów, w których obowiązują niższe stawki podatkowe. Przedsiębiorstwa, które złożyły skargi, podkreślały między innymi, że nieograniczona liczba zezwoleń dla kasyn internetowych w połączeniu z tak niską stawką podatkową przy utrzymaniu ściśle ograniczonej liczby zezwoleń dla kasyn stacjonarnych i dalszym obciążaniu ich wyższą stawką podatkową nie może być w żadnym przypadku zgodne z naturą bądź założeniami duńskiego systemu opodatkowania gier hazardowych.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przepisy podatkowe obowiązujące w innych państwach członkowskich nie mogą być wykorzystywane jako uzasadnienie odwołujące się do natury i ogólnych założeń systemu podatkowego. Chęć poprawy konkurencyjności przedsiębiorstw także była regularnie odrzucana w orzecznictwie jako potencjalne uzasadnienie.

Na obecnym etapie Komisja ma wątpliwości, czy omawiany środek jest uzasadniony z punktu widzenia logiki systemu podatkowego.

Podsumowując obecny etap sprawy Komisja przyjmuje, że omawiany środek może wiązać się z pomocą państwa. Komisja wątpi również, czy środek spełnia wymóg zgodności z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 2 i ust. 3 TFUE.

TEKST PISMA

„Kommissionen skal meddele Kongeriget Danmark, at den efter at have undersøgt de danske myndigheders oplysninger om ovennævnte foranstaltning har besluttet at indlede proceduren efter artikel 108, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (i det følgende benævnt »EUF-traktaten«).

1. **SAGSFORLØB**

(1) Den 6. juli 2010 anmeldte de danske myndigheder efter EUF-traktatens artikel 108, stk. 3, lovforslag L 203 om afgifter af spil (»spilleafgiftsloven« ([1])) af hensyn til den retlige sikkerhed. Ved brev af 11. august og 22. september 2010 anmodede Kommissionen om yderligere oplysninger, som de danske myndigheder fremsendte ved brev af 20. oktober 2010.

(2) Desuden modtog Kommissionen to særskilte klager over spilleafgiftsloven. Den første klage blev indsendt den 23. juli 2010 af Dansk Automat Brancheforening (DAB). Den anden klage blev indsendt den 6. august 2010 af et landbaseret kasino, »Royal Casino«. De to klager blev den 23. september 2010 videresendt til de danske myndigheder, som blev opfordret til at fremsætte bemærkninger dertil. De danske myndigheder fremsatte deres bemærkninger ved ovennævnte brev af 20. oktober 2010.

(3) Den 10. november 2010 blev der i Bruxelles afholdt et møde med de danske myndigheder med det formål at drøfte anmeldelsen og de to ovennævnte klager. De danske myndigheder fremlagde på mødet et notat med titlen »The dilemma created by the pending State aid case«, hvori de også oplyste, at de ville udsætte den anmeldte lovs ikrafttræden, indtil Kommissionen havde truffet afgørelse i sagen.

2. **BAGGRUND**

2.1. **Det nuværende spillemarked**

(4) Den anmeldte lov er blevet indført som led i liberaliseringen af det danske spillemarked, der hidtil hovedsagelig har været underlagt et statsmonopol. Liberaliseringen skulle efter de oprindelige planer have fundet sted pr. 1. januar 2011.

(5) I henhold til den gældende lovgivning (baseret på lovbekendtgørelse nr. 273 af 17. april 2008) er skatteministeren bemyndiget til at meddele bevilling til udbud af spil, lotterier og væddemål mod betaling af afgift til staten.

(6) Hidtil er der ved lov kun meddelt én bevilling, nemlig til det statskontrollerede selskab, »Danske Spil A/S«, hvor skatteministeriet ejer 80 % af aktierne. De resterende 20 % ejes af Danmarks Idræts-Forbund og Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger. Danske Spil er således for øjeblikket den eneste lovlige udbyder af spil i Danmark bortset fra visse særlige markeder (såsom kasinoer, spillehaller eller duekapflyvninger).

(7) Efter de gældende regler er det ikke tilladt for andre virksomheder end monopolindehaveren, Danske Spil A/S, at udbyde eller reklamere for spil i Danmark. Overtrædelser straffes med bøde.

(8) Danske Spil har også monopol på det danske marked for væddemål og udbyder såvel onlinevæddemål som landbaserede væddemål. Den nuværende afgiftssats for væddemål er på 30 %.

(9) For øjeblikket er det kun Danske Spil, der kan udbyde onlinekasinospil, men selskabet har hidtil valgt ikke at udbyde disse spil online. På trods af dette forbud mod at udbyde onlinespil har spiludbydere, der er etableret i andre lande, i de sidste par år udbudt deres tjenester til den danske offentlighed ved at reklamere gennem såvel danske som udenlandske medier.

(10) Med hensyn til landbaserede kasinoer er der kun meddelt et begrænset antal bevillinger (ni). Der findes for øjeblikket seks kasinoer i Danmark, som alle er knyttet til hoteller, enten i større byer eller på badesteder. Disse kasinoer drives af private investorer, også fra andre medlemsstater. Generelt må et kasino kun udbyde roulette, baccarat, punto banco og black jack. Justitsministeren kan dog give tilladelse til andre former for spil, såsom poker. Desuden kan der i landbaserede kasinoer opstilles spilleautomater, som kun kan benyttes af gæsterne.

(11) Spilleautomater kan kun opstilles i restaurationer med alkoholbevilling og i private og offentlige spillehaller. Ved spilleautomater forstås mekaniske eller elektroniske maskiner, der kan anvendes til spil, hvor spilleren mod en økonomisk indsats kan vinde en gevinst bestående af kontanter eller spillemønter. Ifølge lov om spilleautomater må opstilling og drift af spilleautomater kun ske med spillemyndighedens tilladelse. På nuværende tidspunkt er det kun Danske Spil, der har bevilling til at udbyde onlinespilleautomater, men som anført ovenfor, har selskabet valgt ikke at gøre det.

2.2. **Liberaliseringsprocessen**

(12) Den danske regering har besluttet at gennemføre en reform af den gældende lovgivning om spil og væddemål for at erstatte det eksisterende monopol med et reguleret og delvis liberaliseret system. Liberaliseringen blev bl.a. anset for nødvendig af hensyn til EU-retten — efter at der var blevet indledt en overtrædelsesprocedure og fremsat en begrundet udtalelse den 23. marts 2007 ([2]) — og for at imødegå truslen fra ulovlige onlinespil, som udbydes af spiloperatører i andre lande.

([1]) Lov nr. 698 om afgifter af spil var allerede blevet vedtaget den 25. juni 2010.

([2]) Overtrædelsesprocedure nr. 2003/4365, se også IP/07/360.

(13) Liberaliseringsprocessen blev under folketingsbehandlingen begrundet med henvisning til den seneste teknologiske udvikling, som betyder, at Danmark nu er en del af et globalt kommunikationssamfund, hvor forbrugerne har adgang til en lang række tjenester fra udbydere i forskellige jurisdiktioner. Over de sidste 10 år har spil udviklet sig til et betydeligt salgsprodukt på internettet, især efter indførelsen af onlinepoker. Internettet har givet danskerne mulighed for at sammenligne Danske Spils produkter og produktsortiment med produkter fra udbydere af onlinespil i Det Forenede Kongerige, Malta, Gibraltar og andre lande. Et hastigt voksende antal danske spillere er derfor i de senere år begyndt at spille med internationale spiludbydere. De danske myndigheder frygter, at udbuddet af spil vil kunne få negative følger for samfundet i form af kriminalitet og forstyrrelse af den offentlige orden og føre til ludomani hos udsatte personer, hvis ikke det reguleres og kontrolleres intensivt. Samtidig er Danske Spils overskud faldet gradvis. Det er derfor nødvendigt, at de danske myndigheder kan regulere og kontrollere de spil, der udbydes til danskerne, for at kanalisere danskernes spil ind i kontrollerede rammer og forebygge negative sociale følgevirkninger i samfundet.

(14) Den anmeldte lov indgår i et lovsæt, der blev indført for at liberalisere spillemarkedet ([1]). Det overordnede formål med denne nye lovreform inden for spil er at holde forbruget af spil på et moderat niveau, at beskytte unge og andre udsatte personer mod udnyttelse eller mod udvikling af ludomani, at beskytte spillerne ved at sikre, at spil udbydes på en rimelig, ansvarlig og gennemsigtig måde, og at sikre lov og orden og forhindre udvikling af spilrelateret kriminalitet.

(15) Efter liberaliseringen kan det danske marked for spil generelt beskrives således:

a) Væddemål: der er planlagt en fuldstændig liberalisering, og der kan meddeles bevilling til såvel online- som landbaserede væddemål i en periode på 5 år. Visse former for væddemål, som f.eks. hestevæddeløb, er dog udelukket.

b) Landbaserede kasinoer: der meddeles ingen nye bevillinger, da der ikke er sket nogen væsentlige ændringer i driften af landbaserede kasinoer.

c) Onlinekasinoer: der er planlagt en fuldstændig liberalisering, idet der kan meddeles et ubegrænset antal bevillinger til privatpersoner, virksomheder og sammenslutninger, der opfylder de fastsatte betingelser. Onlinekasinoer kan udbyde roulette, baccarat, punto banco, black jack, poker og spil på spilleautomater.

d) Spilleautomater: dette marked er forholdsvis liberaliseret, da der kun kan nægtes bevilling, hvis politiet beslutter det af hensyn til den offentlige orden.

([1]) Lov om spil (nr. 848 af 1. juli 2010), lov om udlodning af overskud fra lotteri samt heste- og hundevæddemål (nr. 696 af 25. juni 2010) og lov om Danske Spil A/S (nr. 695 af 25. juni 2010).

2.3. **Beskrivelse af den anmeldte foranstaltning**

De former for spil, som foranstaltningen omfatter

(16) Det er i § 3 i lov om spil fastsat, at »udbud eller arrangering af spil kræver tilladelse, medmindre andet følger af denne lov eller anden lovgivning«. Desuden fastlægger spilleafgiftsloven det princip, at »udbud eller arrangement af spil er afgiftspligtigt« (§ 1).

(17) Efter definitionen i § 5 i lov om spil omfatter spil: i) lotteri, ii) kombinationsspil og iii) væddemål.

(18) Ved kombinationsspil forstås »aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor gevinstchancen beror på en kombination af færdighed og tilfældighed«. Kombinationsspil omfatter således spil, der ofte udbydes af kasinoer, såsom roulette, poker, baccarat, black jack og spil på gevinstgivende spilleautomater.

(19) I § 5 lov om spil defineres onlinespil som »spil, der indgås mellem en spiller og en spiludbyder ved brug af fjernkommunikation«. I samme bestemmelse defineres landbaserede spil som »spil, der indgås, ved at en spiller og en spiludbyder eller spiludbyderens forhandler mødes fysisk«. Væddemål defineres som »aktiviteter, hvor en deltager har en chance for at vinde en gevinst, og hvor der væddes om resultatet af en fremtidig begivenhed eller indtræffelse af en fremtidig hændelse«.

(20) Efter spilleafgiftsloven er følgende spil afgiftspligtige: i) lotteri, herunder klasselotteri og almennyttigt lotteri, ii) væddemål, herunder lokale puljevæddemål, iii) landbaserede kasinoer, iv) onlinekasinoer, v) gevinstgivende spilleautomater i spillehaller og restaurationer og vi) spil uden indsats ([2]).

Afgiftsmæssig behandling af spil

(21) Den anmeldte foranstaltning omfatter forskellige afgiftssatser for spil, der udbydes i onlinekasinoer, og for spil, der udbydes i landbaserede kasinoer.

(22) Indehavere af tilladelse til udbud af spil i et onlinekasino skal betale en afgift på 20 % af bruttospilleindtægten (»BSI« — indsatserne minus gevinsterne) ([3]).

(23) Indehavere af tilladelse til udbud af spil i landbaserede kasinoer skal dog betale en basisafgift på 45 % af BSI (fratrukket værdien af spillemærkerne i troncen) og en tillægsafgift på 30 % af den del af BSI (fratrukket værdien af spillemærkerne i troncen), der overstiger 4 mio. DKK (beregnet månedligt), jf. § 10 i spilleafgiftsloven ([4]).

(24) Indehavere af tilladelse til udbud af spil på gevinstgivende spilleautomater i spillehaller og restaurationer skal betale en afgift på 41 % af BSI. Der skal af spilleautomater opstillet i restaurationer og spillehaller betales en tillægsafgift på 30 % af den del af BSI, der overstiger henholdsvis 30 000 DKK og 250 000 DKK ([5]).

([2]) Se kapitel 2 i spilleafgiftsloven.
([3]) § 11 i spilleafgiftsloven.
([4]) 1 DKK = 0,13 EUR.
([5]) Beløbet tillægges 3 000 DKK pr. automat for indtil 50 automater og 1 500 DKK pr. automat derudover, jf. § 12 i spilleafgiftsloven.

(25) Indehavere af tilladelse til udbud af væddemål skal betale en afgift på 20 % af BSI, og det gælder både landbaserede væddemål og onlinevæddemål.

Gebyrer

(26) Efter den nye lov om spil skal en ansøger ved ansøgning om tilladelse til at udbyde væddemål eller onlinekasino betale et gebyr på 250 000 DKK (350 000 DKK, hvis der ansøges om både væddemål og onlinekasino) og et årligt gebyr på mellem 50 000 DKK og 1 500 000 DKK afhængigt af spillindtægtens størrelse.

Ikrafttræden

(27) Selv om den anmeldte foranstaltning oprindelig skulle træde i kraft den 1. januar 2011, er det af hensyn til overholdelsen af statsstøttereglerne fastsat i spilleafgiftslovens § 35, stk. 1, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

3. DE DANSKE MYNDIGHEDERS ARGUMENTER

(28) De danske myndigheder erindrer om, at de, efter at de i en årrække har fastholdt, at deres spilmonopol var lovligt i henhold til EU-traktaten ud fra ufravigelige samfundsmæssige hensyn, endelig i 2009 besluttede at foretage en delvis liberalisering af markedet, som var ved at blive undermineret af truslen om ulovligt onlinespil.

(29) De understreger, at deres planlagte liberaliseringsmodel blev anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med reglerne i informationsproceduredirektivet [1], og at Kommissionen i sit brev af 19. april 2010 udtrykte tilfredshed med den planlagte liberalisering som omhandlet i denne anmeldelse.

(30) De danske myndigheder mener derfor, at spilleafgiftsloven er forenelig med udøvelsen af traktatens grundlæggende friheder, og at den ikke indebærer statsstøtte som omhandlet i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1.

(31) De danske myndigheder bestrider ikke, at foranstaltningen opfylder kriterierne for brug af statsmidler, eller at modtagerne af en eventuel finansiel fordel er virksomheder som omhandlet i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1. De mener dog ikke, at foranstaltningen indebærer støtte, da den ikke er selektiv og derfor ikke medfører nogen fordel. Endvidere finder de, at forskellen i afgiftsmæssig behandling mellem onlinespil og landbaserede spil er berettiget som følge af »systemets karakter eller forvaltning«.

Ingen selektivitet

(32) De danske myndigheder fremfører, at en statsforanstaltning ifølge retspraksis er selektiv, hvis den begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner i forhold til andre virksomheder, som under hensyntagen til det formål, der forfølges med den pågældende ordning, befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation [2].

(33) Selv om de danske myndigheder erkender, at onlinevæddemål og landbaserede væddemål tilhører samme marked og derfor bør være underlagt samme afgiftsniveau (20 %), mener de, at markederne for onlinekasinoer og landbaserede kasinoer udgør to vidt forskellige markeder, som ikke kan sammenlignes og derfor heller ikke kan være underlagt samme afgiftsniveau.

(34) De danske myndigheder hævder især, under henvisning til *Adria-Wien Pipeline*-sagen, at en sammenligning af virksomhedernes retlige og faktiske situation indebærer en analyse af de relevante markeder. I denne forbindelse hævder de danske myndigheder på grundlag af sociale og statistiske undersøgelser, at forbrugerne betragter onlinespil og landbaserede spil som to forskellige aktiviteter (undersøgelse foretaget af Socialforskningsinstituttet i 2007 og sammenlignende dataark og diagrammer for onlinemarkeder og landbaserede markeder, udarbejdet af European Gaming and Betting Association — EGBA i januar og marts 2009).

(35) De fremfører desuden, at forbrugernes profil med hensyn til alder, køn og uddannelsesniveau ikke er den samme for landbaserede spil som for onlinespil (Nomismas rapport fra juni 2007 om markedet for onlinevæddemål i Italien).

(36) Ifølge de danske myndigheder er landbaserede spil og internetspil teknisk set heller ikke ens. Mens de fleste spil i landbaserede kasinoer er helt manuelt baseret, udføres onlinespil udelukkende af computersoftware, der er installeret på en onlineplatform. Den type tjenester, der udbydes, varierer også betydeligt. I denne forbindelse fremfører de danske myndigheder, at forbrugernes fysiske tilstedeværelse ved landbaserede spil indebærer en social oplevelse, som også omfatter andre tjenester (som f.eks. køb af drikkevarer eller snacks).

(37) Desuden hævder de danske myndigheder, at landbaserede spil og onlinespil ikke bør anses for at konkurrere med hinanden, men snarere bør betragtes som særskilte og endog komplementære aktiviteter. I denne forbindelse påpeger de, at spil i landbaserede kasinoer indebærer en ekstra indsats og flere omkostninger i form af tid og penge på transport, overholdelse af påklædningsregler, betaling af entré eller rygeforbud. Disse yderligere forhold skulle vise, at spil i landbaserede kasinoer er en særlig oplevelse, hvor de sociale aspekter spiller en stor rolle.

(38) De danske myndigheder påpeger også, at kontrollen over forbrugeren ikke er den samme ved onlinespil som ved landbaserede spil. I landbaserede kasinoer, hvor forbrugerne er samlet i de samme lokaler, kan personalet reagere over for spillere, der udviser en problematisk social adfærd (som f.eks. spillere, der snyder, er mentalt ustabile eller påvirket af alkohol). Udbydere af internetspil kan derimod ikke kontrollere spillerens spillemønster, mentale tilstand eller finansielle forhold.

[1] Anmeldelse nr. 2009/372/DK til Kommissionen i henhold til Europa-parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 (EFT L 24 af 21.7.1998, s. 37).

[2] Sag C-143/99, *Adria-Wien Pipeline*, Sml. 2001 I, s. 8365, præmis 41, og sag C-409/00, *Spanien mod Kommissionen*, Sml. 2003 I, s. 1487, præmis 47.

(39) De danske myndigheder understreger også, at de landbaserede kasinoers faldende rentabilitet og markedsandel i de senere år ikke skyldes konkurrence fra onlineoperatører, men snarere er en følge af den aktuelle finanskrise og indførelsen af rygeforbud på offentlige steder.

(40) De danske myndigheder henviser også til *Ladbrokes*-sagen [1], hvor Domstolen fastslog, at væddemål om hestevæddeløb i Frankrig og væddemål i Frankrig om hestevæddeløb i Belgien udgjorde to forskellige kategorier, som gjorde en forskel i den afgiftsmæssige behandling berettiget. De danske myndigheder mener derfor, at medlemsstaterne har ret til at foretage en afgiftsmæssig differentiering mellem objektivt forskellige situationer.

(41) De henviser endvidere til *Leo-Libera*-sagen [2], som vedrørte dels spil i spilleautomater, dels væddemål og lotterier. De danske myndigheder fremfører, at Domstolen i denne sag med hensyn til artikel 135, stk. 1, litra i), i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006, fastslog, at, princippet om afgiftsneutralitet ikke er til hinder for, at en type spil fritages for moms, mens en anden type spil ikke fritages, for så vidt som de to typer spil imidlertid ikke konkurrerer indbyrdes. De danske myndigheder hævder, at *Leo-Libera*-sagen ganske vist vedrørte opkrævning af moms, men at begrebet afgiftsneutralitet svarer til begrebet selektivitet, når der er tale om fiskale statsstøtteforanstaltninger.

(42) På baggrund af ovenstående konkluderer de danske myndigheder, at landbaserede spil og onlinespil udgør to særskilte markeder, som ikke kan sammenlignes og derfor afgiftsmæssigt set kan behandles forskelligt.

Undtagelse berettiget som følge af systemets karakter eller forvaltning

(43) Ud over at spilleafgiftsloven ikke er selektiv som omhandlet i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1, fremfører de danske myndigheder, at den er berettiget som følge af systemets karakter eller forvaltning. De erindrer om, at dette er anerkendt ved retspraksis [3] og i Kommissionens meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne [4].

(44) De danske myndigheder understreger, at spilleafgiftsloven har fire forskellige formål: nemlig at holde forbruget af spil på et moderat niveau, at beskytte unge eller udsatte personer mod at udvikle ludomani eller mod at blive udnyttet, at beskytte spillerne ved at sikre, at spillene udbydes på en rimelig, ansvarlig og gennemsigtig måde, og at sikre den offentlige orden og forhindre, at spil tjener som støtte til kriminalitet.

(45) For at opfylde disse formål bør afgiftsniveauet ikke overstige det, som et marked kan bære. Ifølge de danske myndigheder vil et afgiftsniveau, der er alt for højt, underminere et dansk spillemarked med et alsidigt og attraktivt udbud af spil og desuden forhindre nye onlineoperatører i at komme ind på det danske spillemarked.

(46) Ved fastsættelsen af afgifterne for udbud af onlinespil måtte de danske myndigheder derfor tage hensyn til de udenlandske afgifter på internetspil. For de danske myndigheder er den største risiko, at danske kunder benytter spil, som udbydes af operatører i udenlandske jurisdiktioner og jurisdiktioner med lave afgifter, som også kan være ulovlige.

(47) Liberalisering af onlinespillemarkedet uden at tage hensyn til de betingelser, hvorpå udbydere af onlinespil opererer i udlandet, ville føre til en situation, hvor udenlandske spiludbydere ikke ville ansøge om bevilling i Danmark, men blot ville forsætte med at udbyde deres spil fra udlandet uden den danske spillemyndigheds kontrol og uden at opfylde betingelserne i den danske lov om spil.

(48) De danske myndigheder mener, at den gældende afgiftssats på 20 % på onlinespil — som hævdes at høre til de højeste afgiftssatser på onlinespil i EU — bør anses for at være lav nok til at sikre, at et tilstrækkeligt antal udenlandske spiludbydere vil ansøge om bevilling i stedet for at fortsætte med at udbyde deres spil på det danske marked fra udlandet.

(49) De konkluderer derfor, at det ville være umuligt at opfylde lovens formål, hvis afgiften på onlinespil var højere, fordi det i så fald ikke ville være økonomisk tiltrækkende for udenlandske spiloperatører at søge ind på det danske onlinemarked.

(50) De danske myndigheder tilføjer, at det er nødvendigt at opkræve en lav afgift på onlinespil og landbaserede væddemål for at sikre et attraktivt lovligt spilmarked, men at det ikke er berettiget at sænke den gældende afgift på landbaserede kasinoer og spillehaller eller restaurationer, hvor der er opstillet spilleautomater. En sådan sænkning af afgiftsniveauet ville — ud over de skadelige finansielle virkninger i form af lavere afgiftsprovenu for staten — også skabe et stærkt incitament til at øge spil i landbaserede kasinoer og spillehaller i strid med den lovgivende myndigheds mål.

4. KLAGERNES ARGUMENTER

(51) Klagerne mener, at den betydeligt lavere afgift på onlinespil i forhold til afgiften på landbaserede spil udgør statsstøtte til onlinesektoren.

(52) De fremfører, at de samlede afgifter ville andrage 403 mio. DKK, hvis afgiften på onlinespil var den samme som på landbaserede spiloperatører [5]. Da den samlede afgift på onlinespil på grundlag af en afgift på 20 % vil være på 140 mio. DKK i 2011, fremfører klagerne, at støtten

[1] Sag C-353/95 P, *Ladbrokes mod Kommissionen*, Sml. 1997 I, s. 7007, præmis 33 ff.
[2] Sag C-58/09, *Leo-Libera GmbH*, Sml. 2010, præmis 34 ff.
[3] Sag 173/73, *Den Italienske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 1974, s. 709.
[4] Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne, EFT C 384 af 10.12.1998, punkt 23.
[5] Klagerne mener, at et forsigtigt skøn over værdien af onlinespil i Danmark for 2011 vil være 700 mio. DKK. På grundlag af den gennemsnitlige afgift på landbaserede kasinoer på 57,66 % vil statskassen få et afgiftsprovenu på i alt 430 mio. DKK.

til onlinesektoren vil andrage ca. 200 mio. DKK om året. Afgiftsfordelene vil sætte onlineoperatørerne i stand til at udbetale en større andel til spillerne og at føre mere omfattende og mere effektive markedsføringskampagner, som landbaserede spiloperatører, der betaler langt højere afgifter (op til 70 %), ikke kan hamle op med.

(53) Klagerne bygger deres argumenter på, at der findes et indre marked, som omfatter både onlinespil og landbaserede spil, og at den lavere afgift på onlinespil ikke er berettiget som følge af det danske afgiftssystems karakter eller forvaltning.

Landbaserede spil og onlinespil tilhører samme marked

(54) Klagerne, der repræsenterer to segmenter af det samlede spillemarked (spilleautomater og landbaserede kasinoer), mener, at onlinespil og landbaserede spil udgør ét spillemarked. De understreger, at disse operatører skal betale forskellige afgifter, selv om de befinder sig i en tilsvarende retlig og faktisk situation og udbyder de samme produkter på det samme marked. De erindrer i denne forbindelse om, at onlinespil i lov om spil defineres som spil, der indgås mellem en spiller og en spiludbyder ved brug af fjernkommunikation. Onlinekasinoer kan derfor udbyde kasinospil, som pr. definition er lotterier og kombinationsspil, og som også udbydes af landbaserede kasinoer, f.eks. roulette, baccarat, punto banco, black jack, poker og spil på gevinstgivende spilleautomater. De hævder derfor, at de spil, der udbydes af onlinekasinoer, er de samme, som de spil, der udbydes i landbaserede kasinoer.

(55) Klagerne fremfører endvidere, at de to former for spil (online, landbaseret) set fra udbudssiden udbyder spillene til brugeren på samme måde (identiske formater). Især udbydes identiske kasinospil til spillerne på en skærm, uanset om spillene spilles i det konventionelle kasino, i private hjem via pc'er eller i spilleautomater, der drives ved møntindkast, og som er opstillet i spillehaller. Den eneste forskel, i hvert fald når det drejer sig om udbud af onlinekasinospil, er internetforbindelsen. Hvad spilleautomater angår, påpeger klagerne, at de i lighed med onlinespil er forbundet med internettet (ikke mellem spiller og spiludbyder, men mellem udbyder og den nationale spillemyndighed med henblik på afgiftsregistrering).

(56) Klagerne henviser også til skatteministerens udtalelse om, at spil, der udbydes i spilleautomater og online, er identiske.

(57) For klagerne er den eneste faktiske forskel mellem onlinekasinospil og spil i landbaserede kasinoer, at udbyderen i det landbaserede kasino møder spilleren fysisk, mens kontakten mellem spilleren og onlineudbyderen finder sted i cyberspace. Desuden er klagerne af den opfattelse, at der ved anvendelse af møntautomater og andre spilleautomater er tale om samme forbrugerprofil. Under henvisning til Socialforskningsinstituttets ovennævnte undersøgelse (se punkt (34)) påpeger de, at spillere, der benytter spilleautomater og onlinespil, typisk er unge mænd. Ud fra et økonomisk og uddannelsesmæssigt synspunkt udgør forbrugere, der tiltrækkes af såvel onlinespil som landbaserede spil, en og samme spillergruppe.

(58) I denne forbindelse fremfører klagerne, at onlinespil blandt spillere i Danmark er vokset kraftigt i de senere år til trods for, at disse aktiviteter er forbudt ved lov. Dette har ført til en tilsvarende nedgang i deres fortjeneste og viser derfor med al tydelighed, at spillere, der benytter online og landbaserede faciliteter, tilhører samme gruppe.

Ingen undtagelse berettiget som følge af systemets karakter eller forvaltning

(59) Klagerne mener ikke, at den danske regerings argumentation er holdbar, når den hævder, at den lavere afgift på onlinespil har til formål at reducere og kontrollere overdreven spillelidenskab og ludomani i overensstemmelse med den danske lov om spil. Den egentlige årsag til et så lavt afgiftsniveau for onlinespil er ifølge klagerne risikoen for, at de danske myndigheder ikke er i stand til at tiltrække udenlandske spilleoperatører til det danske onlinemarked.

(60) Hvis det havde været de lovgivende myndigheders hensigt at mindske ludomani, mener klagerne, at afgifterne på onlinespil skulle være så høje som muligt, samtidig med at de tillod en vis spilleaktivitet.

(61) Klagerne afviser de danske myndigheders påstand om, at en afgift på over 20 % ville afholde spilleoperatører fra at ansøge om en dansk onlinebevilling og dermed ville fremme ulovligt, ukontrollabelt onlinespil. De bemærker i denne forbindelse, at landbaserede spil hidtil, på trods af at de har mistet en betydelig markedsandel til ulovlige onlinespil, har kunnet fungere med et langt højere afgiftsniveau.

(62) Hvis de danske myndigheder virkelig ønskede at kontrollere og begrænse spil og risikoen for ludomani, ville man have forventet, at den nye lov havde indeholdt bestemmelser om et forholdsvis begrænset antal bevillinger til onlineoperatører, som det er tilfældet i dag med bevillinger til landbaserede spil, og ikke et ubegrænset antal.

(63) Klagerne understreger, at mens regeringens politik for lave afgifter på onlinespil søger at mindske ukontrolleret, illegalt onlinespil, vil dens politik for fastholdelse af høje afgifter på landbaserede spil og spil i spillehaller blot give spillerne incitament til at gå over til onlinespil, (eller ulovligt spil, hvad enten der er tale om onlinespil eller landbaserede spil). Lige høje afgifter på onlinespil og landbaserede spil på et rimeligt niveau kan mindske incitamentet til ulovligt spil og samtidig bringe praktisk talt al vigtig spilleaktivitet ind under statens kontrol og tilsyn og dermed begrænse kriminel virksomhed og misbrug. Klagerne tilføjer i denne forbindelse, at den danske regering under alle omstændigheder agter at bekæmpe ulovligt onlinespil ved at spærre internetadgangen og elektroniske pengeoverførsler til ulovlige onlinespilleoperatører.

(64) Af alle ovennævnte årsager mener klagerne ikke, at et system med forskellige afgiftssatser på spil, der konkurrerer om de samme spillere ved udbud af identiske produkter, kan være berettiget som følge af det pågældende afgiftssystems karakter og forvaltning.

5. VURDERING AF FORANSTALTNINGEN

5.1. Indledende bemærkninger: procedurens omfang

(65) De danske myndigheder omtalte i deres skriftlige henvendelser, at deres planer om at liberalisere spillemarkedet oprindelig blev anmeldt til Kommissionen i 2009 i henhold til direktiv 98/34/EF »om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter samt forskrifter for informationssamfundets tjenester«, og påpegede, at Kommissionen i sit brev af 5. oktober 2009 ikke gav udtryk for forbehold eller indvendinger med hensyn til denne anmeldelse.

(66) Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det i direktiv 98/34/EF er fastsat, at medlemsstaterne skal anmelde alle deres planer vedrørende tekniske forskrifter og/eller nationale tekniske forskrifter til Kommissionen, for at det indre marked kan fungere tilfredsstillende. En anmeldelse efter direktiv 98/34/EF kan ikke erstatte medlemsstaternes pligt i henhold til EUF-traktatens artikel 108, stk. 3, til at anmelde enhver planlagt statsstøtteforanstaltning.

(67) Som de danske myndigheder erkendte på mødet den 12. november 2010, indeholdt ovennævnte »tekniske« anmeldelse til Kommissionen i henhold til direktiv 98/34/EF ingen henvisning til den danske regerings afgiftsmæssige planer i forbindelse med den planlagte liberalisering af onlinespillemarkedet. I virkeligheden blev beslutningen om at indføre forskellige afgifter på onlinespil truffet den 25. juni 2010, da spilleafgiftsloven blev vedtaget, og blev først anmeldt til Kommissionen den 6. juli 2010 i henhold til EUF-traktatens artikel 108, stk. 2, dvs. næsten et år efter, at Kommissionen havde sendt sine bemærkninger til den danske regerings anmeldelse i henhold til direktiv 98/34/EF.

(68) Denne procedure i henhold til EUF-traktatens artikel 108, stk. 2, vedrører derfor ikke den planlagte liberalisering af spillemarkedet i Danmark og dens forenelighed med traktatens regler om det indre marked. Den vedrører kun spørgsmålet om, hvorvidt den uens og mere favorable afgiftsmæssige behandling af onlineoperatører i forhold til landbaserede spiloperatører er forenelig med statsstøttereglerne.

5.2. Statsstøtte

(69) Efter EUF-traktatens artikel 107, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler under enhver tænkelig form, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene ved at begunstige visse virksomheder eller visse produktioner, uforenelig med det indre marked, i det omfang den påvirker samhandelen mellem medlemsstaterne.

5.2.1. *Statsmidler*

(70) Efter EUF-traktatens artikel 107, stk. 1, skal der være tale om statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler. Et tab af afgiftsprovenu svarer til et forbrug af statsmidler i form af skatteudgifter. Ved at lade onlinespiloperatører betale afgifter efter en lav sats på 20 % giver de danske myndigheder afkald på indtægter, hvilket skal betragtes som brug af statsmidler. Den pågældende foranstaltning indebærer således tab af statsmidler og gennemføres derfor ved hjælp af statsmidler.

5.2.2. *Fordel*

(71) Foranstaltningen skal give modtageren/modtagerne en fordel. Ifølge fast retspraksis omfatter støttebegrebet ikke blot positive ydelser, men også de indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget ([1]).

(72) I henhold til spilleafgiftsloven skal onlinespiloperatører betale en »afgift« på 20 %. Denne sats er betydeligt lavere end den afgiftssats, som landbaserede spiloperatører, herunder kasinoer, skal betale. I denne forbindelse opnår onlineoperatører en fordel i form af en lettelse af deres afgiftsbyrde. Den pågældende foranstaltning indebærer derfor en fordel for onlineoperatører.

5.2.3. *Selektivitet*

(73) En foranstaltning betragtes som selektiv, hvis den begunstiger visse virksomheder eller visse produktioner som omhandlet i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1.

(74) Med hensyn til fortolkningen af selektivitetskriteriet erindrer Kommissionen om, at en foranstaltning ifølge retspraksis kan betragtes som selektiv, hvis den »delvist skal fritage virksomhederne fra de pekuniære byrder, der følger af en normal anvendelse af det almindelige system med obligatoriske bidrag, som er pålagt ved lov« ([2]). En foranstaltning betragtes derfor som selektiv, hvis den afviger fra det afgiftssystem, der anvendes generelt. Domstolen har i denne forbindelse fastslået, at det bør undersøges, om en given foranstaltning begunstiger visse virksomheder i forhold til andre virksomheder, som under hensyntagen til det formål, der forfølges med den pågældende ordning, befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation ([3]).

(75) Det følger heraf, at en foranstaltnings selektivitet bør vurderes således: For det første bør det undersøges, om foranstaltningen afviger fra det afgiftssystem, der anvendes generelt. Dette kan vurderes på grundlag af, om foranstaltningen skelner mellem økonomiske aktører, som under hensyntagen til det formål, der forfølges med det pågældende system, befinder sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation.

([1]) Sag 30/59, *De Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg mod Den Høje Myndighed for Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab*, Sml. 1954-1964, s. 211.

([2]) Sag 173/73, *Den Italienske Regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 1974, s. 709, præmis 33.

([3]) Sag C-88/03, *Den Portugisiske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 2006 I, s. 7115, præmis 54, sag C-172/03, *Wolfgang Heiser mod Finanzamt Innsbruck*, Sml. 2005 I, s. 1627, præmis 40 og sag C-169/08, *Presidente del Consiglio dei Ministri mod Regione Sardegna*, Sml. 2009 I, s. 10821, præmis 61.

(76) Hvis den pågældende foranstaltning umiddelbart ser ud til at være selektiv, skal det derefter undersøges, om en sådan differentiering følger af det afgiftssystems karakter eller forvaltning, som den indgår i, og derfor kan være berettiget. I henhold til den relevante retspraksis [1] og Kommissionens meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne [2], skal en medlemsstat fastslå, om den pågældende foranstaltning følger af systemets grundprincipper.

Referencesystem

(77) I den foreliggende sag bør referencesystemet defineres som afgiftssystemet for danske spil. Spilleafgiftsloven har til formål at regulere betalingen af afgifter på spil, der udbydes eller arrangeres i Danmark. Det er derfor på grundlag af dette referenceafgiftssystem, at den pågældende foranstaltning (dvs. den afgiftsmæssige fortrinsbehandling af onlinespil) skal vurderes.

(78) I denne forbindelse opstår så spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende foranstaltning udgør en undtagelse fra det generelle afgiftssystem, for så vidt som den differentierer mellem onlinespiludbydere og landbaserede spiludbydere, som kan befinde sig i en tilsvarende faktisk og retlig situation.

Tilsvarende faktisk og retlig situation

(79) De danske myndigheder har fremført, at spilleafgiftsloven gælder for forskellige produktmarkeder, nemlig dels onlinespillemarkedet, dels det landbaserede kasinomarked. Da disse markeder angiveligt er separate og særskilte, gælder den differentierede afgiftsmæssige behandling af landbaserede spil og onlinespil for virksomheder, som hverken retligt eller faktisk befinder sig i en tilsvarende situation.

(80) Det skal i denne forbindelse bemærkes, at spilleafgiftsloven har til formål at regulere betalingen af afgifter på spil, der udbydes eller arrangeres i Danmark. Det er derfor på grundlag af dette generelle formål, at det skal vurderes, om virksomhederne befinder sig i en tilsvarende retlig og faktisk situation.

(81) På nuværende tidspunkt finder Kommissionen ikke de danske myndigheders argumenter tilstrækkeligt overbevisende og mener ikke, at de danske myndigheder har godtgjort, at onlinespil retligt og faktisk ikke svarer til landbaserede spil, når det gælder den afgiftsmæssige behandling efter spilleafgiftsloven.

(82) For det første skal det bemærkes, at der i henhold til dansk lov meddeles bevillinger til landbaserede kasinoer og onlinekasinoer til udbud af nøjagtigt de samme spil (dvs. roulette, baccarat, punto banco, black jack, poker og spil på spilleautomater). De danske myndigheder har ikke påvist, i hvilken udstrækning spil, der udbydes online, og spil, der udbydes i landbaserede lokaler, kan være forskellige. Som understreget af klagerne udbyder landbaserede kasinoer også automatiserede spil, hvor spillernes indsats foretages via skærme, der fungerer med samme software, som anvendes ved onlinespil.

(83) Med hensyn til forbrugernes socioøkonomiske profil, henviser både de danske myndigheder og klagerne til bl.a. nøjagtigt samme undersøgelse, som er foretaget af Socialforskningsinstituttet [3], men de drager forskellige konklusioner af den. Mens de danske myndigheder hævder, at spillerne i landbaserede kasinoer og onlinekasinoer har forskellig alder, køn og uddannelsesniveau, kommer klagerne til den modsatte konklusion.

(84) Det argument, at landbaserede spil og onlinespil bør betragtes som særskilte og endog komplementære aktiviteter, idet spil i landbaserede kasinoer omfatter mere end onlinespil og udgør en særlig oplevelse, hvor de sociale aspekter spiller en stor rolle, støttes ikke af afgørende beviser. I denne forbindelse har klagerne tværtimod fremført, at de landbaserede kasinoers sociale aspekter ikke forhindrer kasinospillere i at spille på både onlineplatformen og den landbaserede platform.

(85) På nuværende tidspunkt tvivler Kommissionen derfor på, at onlinespiloperatører og landbaserede spiloperatører ikke skulle befinde sig i en tilsvarende retlig og faktisk situation, når det gælder vurderingen af deres afgiftsmæssige behandling efter den anmeldte foranstaltning. Kommissionen finder derfor, at spilleafgiftsloven kan være en selektiv foranstaltning som omhandlet i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1.

(86) Ovennævnte konklusion ændres ikke af de danske myndigheders henvisning til *Ladbrokes*- og *Leo-Libera*-sagen.

(87) Hvad især angår *Ladbrokes*-sagen [4], hvor en fransk lov behandlede to forskellige kategorier af væddemål forskelligt, er det tilstrækkeligt at bemærke, at forholdene i den foreliggende sag adskiller sig væsentligt fra forholdene i *Ladbrokes*-sagen. I sidstnævntes sag afviste Domstolen Ladbroke's argumentation for, at en afgift på væddemål i Frankrig om belgiske hestevæddeløb skulle behandles på same måde som den afgift, der påhviler indsatsen i væddemål vedrørende franske løb, og som tilfalder PMU. Domstolen begrundede det med, at denne argumentation ikke tog hensyn til de særlige træk, som væddemålene på de belgiske væddeløb udviste, og hvorved de adskilte sig fra væddemålene på de franske væddeløb. Ifølge Domstolen er det karakteristiske ved totalisatorspil, at indsatserne indgår i en fælles pulje, som efter diverse fradrag fordeles ligeligt mellem vinderne, uanset hvor væddemålene er indgået, og den andel af indsatserne, som tilfalder vinderne, kan følgelig ikke variere under hensyn til, hvilken stat væddemålene er indgået i. Det kan kun sikres, at et sådant system fungerer rigtigt, såfremt de afgifter, der skal betales af det beløb, der er placeret i væddemål på et givet hestevæddeløb, opkræves efter satsen i den stat, hvor væddeløbet finder sted.

[1] Sag 173/73, *Den Italienske Regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 1974, s. 709, præmis 33.

[2] Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne, EFT C 384 af 10.12.1998, punkt 23.

[3] Undersøgelse foretaget af Socialforskningsinstituttet i 2007.

[4] Sag C-353/95 P *Ladbrokes mod Kommissionen*, Sml. 1997 I, s. 7007.

Som Domstolen fastslog, var ordningen vedrørende skatter og afgifter på væddemål i franske væddeløb indført med henblik på den lovgivning og de økonomiske vilkår, som er specifikke for hestevæddeløb og totalisatorspil i Frankrig. Det kunne ikke kræves, at dette system blev overført på totalisatorspil vedrørende belgiske løb, som afholdes efter en anden lovgivning og på andre økonomiske vilkår. I den foreliggende sag vedrører den pågældende foranstaltning ikke væddemål, der arrangeres som totalisatorspil på hestevæddeløb i forskellige medlemsstater, men kasinospil, der arrangeres i samme land, nemlig Danmark, og argumentationen i *Ladbrokes*-sagen kan derfor ikke anvendes.

(88) Som nævnt ovenfor har de danske myndigheder heller ikke på nuværende tidspunkt påvist, at udbyderne af onlinespil og landbaserede spil befinder sig i forskellige situationer.

(89) Med hensyn til de danske myndigheders henvisning til *Leo-Libera*-sagen bemærker Kommissionen, at princippet om afgiftsneutralitet og selektivitetsbegrebet efter statsstøttereglerne er to forskellige begreber, idet førstnævnte anvendes i forbindelse med artikel 135 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006, og sidstnævnte anvendes som led i statsstøttebegrebet i artikel 107, stk. 1 ([1]). Under alle omstændigheder fastslog Domstolen i *Leo Libera*-sagen, at princippet om afgiftsneutralitet ikke uden at fratage artikel 135, stk. 1, litra i), i direktiv 2006/112/EF enhver effektiv virkning kan fortolkes således, at det er til hinder for, at en type hasardspil eller spil om penge fritages for moms, mens en anden type spil ikke fritages, for så vidt som de to typer spil imidlertid ikke konkurrerer indbyrdes.

Undtagelse berettiget som følge af systemets karakter og forvaltning

(90) Ifølge gældende retspraksis ([2]) kan en foranstaltning, som umiddelbart forekommer selektiv, dog være berettiget som følge af afgiftssystemets karakter og forvaltning, hvis den følger direkte af det pågældende afgiftssystems grundprincipper. Det påhviler dog medlemsstaten at give en sådan begrundelse.

(91) De danske myndigheder har i denne forbindelse fremført, at fastsættelsen af afgiftssatsen for onlinespil på et langt lavere niveau (20 %) er resultatet af en vanskelig balancegang mellem på den ene side behovet for at opfylde den danske spillelovgivnings generelle formål (at holde forbruget af spil på et moderat niveau, at beskytte unge eller andre udsatte personer mod udnyttelse gennem spil eller mod at udvikle ludomani, at beskytte spillerne ved at sikre, at spil udbydes på en rimelig, ansvarlig og gennemsigtig måde, at sikre den offentlige orden og at forhindre, at spil anvendes til kriminelle formål), og på den anden side behovet for at sikre, at en lav afgiftssats vil få onlineudbydere til at ansøge om bevilling i Danmark i stedet for at vælge fortsat at udbyde onlinespil fra andre jurisdiktioner med lave afgifter.

(92) På nuværende tidspunkt tvivler Kommissionen på, at foranstaltningen kan begrundes med nogen af ovennævnte argumenter. Kommissionen erindrer om, at det er fast retspraksis, at afgiftsreglerne i andre medlemsstater ikke kan tages i betragtning ved vurderingen af foranstaltningen. Ved begrundelsen for en foranstaltning kan der derfor kun tages hensyn til principperne i det *indenlandske* afgiftssystem ([3]). Det følger heraf, at der i den foreliggende sag ikke kan tages hensyn til de eventuelle lavere afgifter, der måtte være fastsat i andre lande for onlinespil, og som kan være mere konkurrencedygtige end de afgifter, der anvendes i Danmark.

(93) Desuden er det fast retspraksis, at der ikke kan ydes støtte med den begrundelse, at støtten vil forbedre virksomhedernes konkurrenceevne ([4]). Kommissionen kan derfor ikke på nuværende tidspunkt på grundlag af den fremlagte argumentation — nemlig at en lavere afgift vil give danske onlineoperatører mulighed for at imødegå konkurrencen fra onlineoperatører i andre lande med lavere afgifter — anse foranstaltningen for at være berettiget som følge af systemets karakter og forvaltning.

(94) Ved vurderingen af en afgiftsforanstaltning på grundlag af systemets karakter og forvaltning, må der desuden sondres mellem de målsætninger, som ligger uden for systemet, og de iboende målsætninger i selve afgiftssystemet ([5]). I den foreliggende sag anfører de danske myndigheder de overordnede målsætninger i lov om spil som begrundelse for den differentierede afgiftsmæssige behandling. De danske myndigheder har ikke fremsat tilstrækkeligt overbevisende argumenter for, at de pågældende målsætninger skal anses for at være iboende i afgiftssystemet og ikke for at være generelle og for at ligge uden for systemet.

(95) På nuværende tidspunkt mener Kommissionen derfor ikke, at de danske myndigheder har godtgjort, at den differentierede afgiftsmæssige behandling af onlineoperatører og landbaserede operatører, som blev indført ved spilleafgiftsloven, er berettiget som følge af systemets karakter og forvaltning. Kommissionen tvivler derfor på, at den pågældende foranstaltning følger direkte af afgiftssystemets grundprincipper, og at den er berettiget.

5.2.4. *Påvirkning af samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejning af konkurrencevilkårene*

(96) Efter EUF-traktatens artikel 107, stk. 1, skal foranstaltningen påvirke samhandelen mellem medlemsstaterne

([1]) Sag C-58/09, op. cit. punkt 35.

([2]) Sag 173/73 *Den italienske regering mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 1974, s. 709, præmis 33; Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne, EFT C 384 af 10.12.1998, punkt 23.

([3]) Sag T-308/00 *Salzgitter mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 2004 II, s. 1933, præmis 81; Beslutning C 2/2009, *MoRaKG, Vilkår for kapitalinvesteringer* (EUT C 60 af 14.3.2009, s. 9), punkt 25.

([4]) Rapport om anvendelsen af Kommissionens meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne, 9.2.2004, punkt 38.

([5]) Meddelelse fra Kommissionen om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne, EFT C 384 af 10.12.1998, punkt 26.

og fordreje eller true med at fordreje konkurrencevilkårene. I denne forbindelse har Domstolen konsekvent fastslået, at det forhold, at en foranstaltning styrker en virksomheds position i forhold til andre virksomheder, er tilstrækkeligt, for at dette kriterium er opfyldt ([1]). I den foreliggende sag er onlineoperatører i Danmark udsat for konkurrence og omfattet af samhandelen mellem medlemsstaterne. Spilleafgiftsloven, der indebærer en favorabel afgiftsmæssig behandling af danske virksomheder, som udbyder onlinespil, påvirker derfor samhandelen mellem medlemsstaterne og fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencen.

5.2.5. ***Konklusion***

(97) Da ovennævnte betingelser i EUF-traktatens artikel 107, stk. 1, ser ud til at være opfyldt, mener Kommissionen på nuværende tidspunkt, at spilleafgiftsloven kan indebære statsstøtte.

5.3. **Forenelighed**

(98) Spilleafgiftsloven ser ikke ud til at falde ind under nogen af undtagelsesbestemmelserne i EUF-traktatens artikel 107, stk. 2 og 3, og på nuværende tidspunkt tvivler Kommissionen derfor på, at foranstaltningen kan betragtes som forenelig med det indre marked.

6. **KONKLUSION**

(99) På baggrund af ovenstående har Kommissionen besluttet at indlede den formelle undersøgelsesprocedure efter EUF-traktatens artikel 108, stk. 2, med hensyn til den pågældende foranstaltning.

AFGØRELSE

På baggrund af ovenstående opfordrer Kommissionen efter proceduren i EUF-traktatens artikel 108, stk. 2, Kongeriget Danmark til senest en måned efter modtagelsen af dette brev at fremsætte sine bemærkninger og alle oplysninger, der måtte være nyttige for vurderingen af foranstaltningen. Kommissionen opfordrer de danske myndigheder til straks at sende den potentielle støttemodtager en kopi af dette brev.

Kommissionen minder Kongeriget Danmark om, at EUF-traktatens artikel 108, stk. 3, har opsættende virkning, og henviser til artikel 14 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999, hvor det er fastsat, at ulovligt udbetalt støtte kan kræves tilbagebetalt af støttemodtageren.

Kommissionen advarer Kongeriget Danmark om, at interesserede parter vil blive underrettet ved offentliggørelse af dette brev og et fyldestgørende resumé heraf i *Den Europæiske Unions Tidende*. Kommissionen vil ligeledes underrette interesserede parter i de EFTA-lande, der har undertegnet EØS-aftalen, ved offentliggørelse af en meddelelse i EØS-tillægget til *Den Europæiske Unions Tidende*, samt EFTA-Tilsynsmyndigheden ved fremsendelse af en kopi af dette brev. Alle interesserede parter vil blive opfordret til at fremsætte deres bemærkninger senest en måned efter offentliggørelsestidspunktet."

([1]) Sag 730/79, *Philip Morris Holland BV mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber*, Sml. 1980, s. 2671, præmis 11.

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa COMP/M.6073 – Daimler/Beiqi Foton Motor CO/Beijing Foton Daimler Automotive/JV)

Sprawa, która może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury uproszczonej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/C 22/08)

1. W dniu 12 stycznia 2011 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 ([1]), Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwa Daimler AG („Daimler", Niemcy) i Beiqi Foton Motor Co. Ltd („Foton", Chiny) przejmują, w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw, wspólną kontrolę nad przedsiębiorstwem Beijing Foton Daimler Automotive Co. Ltd („BFDA") w drodze zakupu udziałów w nowo utworzonej spółce będącej wspólnym przedsiębiorcą.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

— w przypadku przedsiębiorstwa Daimler: opracowywanie, produkcja i dystrybucja pojazdów samochodowych (samochodów osobowych, samochodów ciężarowych, furgonetek, autobusów oraz pojazdów dostawczych); świadczenie usług finansowych w zakresie pojazdów samochodowych, w tym finansowania, leasingu, ubezpieczenia i zarządzania flotą,

— w przypadku przedsiębiorstwa Foton: opracowywanie, produkcja i dystrybucja pojazdów dostawczych,

— w przypadku przedsiębiorstwa BFDA: opracowywanie, produkcja i dystrybucja samochodów ciężarowych o średniej i dużej nośności na terytorium Chin.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii. Należy zauważyć, iż zgodnie z obwieszczeniem Komisji w sprawie uproszczonej procedury stosowanej do niektórych koncentracji na mocy rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw ([2]), sprawa ta może kwalifikować się do rozpatrzenia w ramach procedury określonej w tym obwieszczeniu.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.6073 – Daimler/Beiqi Foton Motor CO/Beijing Foton Daimler Automotive/JV, na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

([1]) Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw").
([2]) Dz.U. C 56 z 5.3.2005, s. 32 („obwieszczenie Komisji w sprawie uproszczonej procedury").

Zgłoszenie zamiaru koncentracji

(Sprawa COMP/M.5950 – Munksjo/Arjowiggins (decor and abrasive businesses))

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2011/C 22/09)

1. W dniu 17 stycznia 2011 r., zgodnie z art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 [1] i po odesłaniu sprawy zgodnie z art. 4 ust. 5 tego rozporządzenia, Komisja otrzymała zgłoszenie planowanej koncentracji, w wyniku której przedsiębiorstwo Munksjö AB („Munksjö", Szwecja) przejmuje w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw kontrolę nad częścią przedsiębiorstwa Arjowiggins SAS („Arjowiggins", Francja) w drodze zakupu akcji.

2. Przedmiotem działalności gospodarczej przedsiębiorstw biorących udział w koncentracji jest:

— w przypadku przedsiębiorstwa Munksjö: produkcja wysokiej jakości wyrobów papierniczych w sześciu branżach: papieru dekoracyjnego, masy papierniczej, papieru elektrotechnicznego, folii okładzinowej Spantex, cienkiego papieru oraz Inpak,

— w przypadku przedsiębiorstwa Arjowiggins: produkcja papieru artystycznego i technicznego. Aktywa będące przedmiotem koncentracji obejmują działy produkcji papieru dekoracyjnego, cienkiego papieru, papieru artystycznego i papieru ściernego przedsiębiorstwa Arjowiggins.

3. Po wstępnej analizie Komisja uznała, że zgłoszona koncentracja może wchodzić w zakres rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw. Jednocześnie Komisja zastrzega sobie prawo do podjęcia ostatecznej decyzji w tej kwestii.

4. Komisja zwraca się do zainteresowanych osób trzecich o zgłaszanie ewentualnych uwag na temat planowanej koncentracji.

Komisja musi otrzymać takie uwagi w nieprzekraczalnym terminie dziesięciu dni od daty niniejszej publikacji. Można je przesyłać do Komisji faksem (+32 22964301), pocztą elektroniczną na adres: COMP-MERGER-REGISTRY@ec.europa.eu lub listownie, podając numer referencyjny: COMP/M.5950 – Munksjo/Arjowiggins (decor and abrasive businesses), na poniższy adres Dyrekcji Generalnej ds. Konkurencji Komisji Europejskiej:

European Commission
Directorate-General for Competition
Merger Registry
J-70
1049 Bruxelles/Brussel
BELGIQUE/BELGIË

[1] Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1 („rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw").

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do aktualizacji wykazu przejść granicznych, o których mowa w art. 2 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. C 316 z 28.12.2007, s. 1; Dz.U. C 134 z 31.5.2008, s. 16; Dz.U. C 177 z 12.7.2008, s. 9; Dz.U. C 200 z 6.8.2008, s. 10; Dz.U. C 331 z 31.12.2008, s. 13; Dz.U. C 3 z 8.1.2009, s. 10; Dz.U. C 37 z 14.2.2009, s. 10; Dz.U. C 64 z 19.3.2009, s. 20; Dz.U. C 99 z 30.4.2009, s. 7; Dz.U. C 229 z 23.9.2009, s. 28; Dz.U. C 263 z 5.11.2009, s. 22; Dz.U. C 298 z 8.12.2009, s. 17; Dz.U. C 74 z 24.3.2010, s. 13; Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 17)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 355 z dnia 29 grudnia 2010 r.)

(2011/C 22/10)

Strona 34, pod „Łotwa", „granice powietrzne":

jest: „Nowe przejście graniczne: Takuma lidosta (wyłącznie na wniosek)",

powinno być: „Nowe przejście graniczne: Takuma lidlauks (wyłącznie na wniosek)".

Sprostowania

2011/C 22/10 Sprostowanie do aktualizacji wykazu przejść granicznych, o których mowa w art. 2 ust. 8 rozporządzenia (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. C 316 z 28.12.2007, s. 1; Dz.U. C 134 z 31.5.2008, s. 16; Dz.U. C 177 z 12.7.2008, s. 9; Dz.U. C 200 z 6.8.2008, s. 10; Dz.U. C 331 z 31.12.2008, s. 13; Dz.U. C 3 z 8.1.2009, s. 10; Dz.U. C 37 z 14.2.2009, s. 10; Dz.U. C 64 z 19.3.2009, s. 20; Dz.U. C 99 z 30.4.2009, s. 7; Dz.U. C 229 z 23.9.2009, s. 28; Dz.U. C 263 z 5.11.2009, s. 22; Dz.U. C 298 z 8.12.2009, s. 17; Dz.U. C 74 z 24.3.2010, s. 13; Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 17) (Dz.U. C 355 z 29.12.2010) 22

PL

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Uni Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (http://eur-lex.europa.eu) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: http://europa.eu

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL